

ilm Színház Muzsika.  
33. évf. 1989. 29. sz.  
/júl. 22./ 9. p.

## Leláncolt Prométheusz

### A nők ünnepe

Azzal az érzéssel kutyaagol föl a néző az egri vár romkertjébe, hogy amit látni fog, az csupán az emlékezetében marad meg, hiszen ugyanitt játszotta el például Ruttkai Éva az egyik utolsó szerepét, de a tévé közvetítőkocsija nem volt képes átférközni a vár kapuján. Tehát, jó vagy rossz, de csupán emlék marad majd ez az előadás.

S mivel hétágú a napsütés, igyekszik a néző az árnyékos részre ülni, így pontos beszámolót ígérhet, kajánul szemlélve a nappal szemben hunyorgókat, ahogy az események után kezükkel ellenzőzve forgolódnak. *Való Péter* ugyanis bejátszatja a színpadot és a mögötte lévő dombot is; méltóságos unalommal folyik az előadás, melyben kevés szerepe van *Aiszkülosz* szövegének, hiszen a nagy térben csak az érthető, mely a néző felfogókagylói felé irányul, s bizony sokszor szemlélheti a játszó személyek nemesebbik fertályát, minthogy a szemükbe tűző nap miatt szívesebben fordítanak hátat a nagyérdemű árnyékos részének.

Azért van esemény. Szegény leláncolt Prométheusz (*Csujá Imre* alakítja, jó meggyőződéssel) az általa ellopott tűzzel kerül közelebbi kapcsolatba, mert a feje fölötti fáklya sistereg-

ve hullik alá a karjára, majd a másik is; önuralommal és lopva tájékozódik, hogy miként szabadulhatna láncaitól, a halandók reflexével. Így hát történik valami a honi aktualitás jegyében, mely felé szívesen terelné a rendező a darab mondanivalóját.

A második félidő: A nők ünnepe. Arisztophanész komédiája villanyozó, és már a rendező által tervezett színpad is jobbat jósol: kicsiny forgón ház keringhet, és kilenc lenge lánykát ígér a színlap. Csakhogy közben alkonyulni kezdett, és világításra van szükség. A még világosban nincs is baj, de az erősödő szürkületben egyre erőteljesebb a reflektorok ereje, melyekből egy történetesen az első félidő árnyékba menekülőinek szemébe irányul. Most mi ernyőzgetünk a kezünkkel, de se baj, hisz a női ruhába öltözött férfi komédiája jót ígér.

*M. Horváth József* le is üti az alaphangot, de mintha aztán ottfelejtették volna. Megjelennek azonban a lányok, és dalra fakadva, mindent elnyomóan élénk rumbatök- és dobkísérettel valamiféle monoton bolgár ritmusra billegnek. Érthetetlen szövegük a kifejezetten invenciótlan, ismétlődő dallammal együtt cseppet sem szórakoztató, ám az „ottfelejtett” szituációk, a spétes végszavazás mellett mégis van izgalom, mert a fölös mennyiségű fáklya orrfacsaróan bűdös, és hol itt, hol ott serceg lefelé. Egyik már a dobogó szélét nyaldossa, akkor az egyik néző feláll, és hősiezen eloltja egy szőnyegdarabbal. Szóval szórakozunk, szórakoztatunk. De nem a látnivalón, mert az már a kínosság határát súrolja. Mintha próbán ülnék, az az érzésem. A ruhák, a viszonylag gazdag kiállítás, a színpadkép jóval előtte jár az előadás készülségének. Egy impreszionista mű eszménye szerint csak nagyon távolról állna össze a kép, csakhogy itt a néző igen közel ül, ha igyekszik is hátrább húzódni a fáklyaeső alól.

Ízléssértés nem történt. Csupán egy profi összecsapott vagy félkész munkáját szemlélhettük. Én az utolsó előtti előadást láttam az egri nyári színház eseménysorában. Ez volt a pontos leírása.

**Bulla Károly**